

Director, **CARLES FLO**

Subdirectors, **SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ**

SECCIONS:
Política, **JAUME CLOTET I SANDRA ARENAS**;
Món, **SANTI GONZÁLEZ**; Economia, **JOAN ARMENGOL**;
Opinió, **PEPA MASÓ**; Societat, **CARLES SABATÉ**;

Ciutats, **ALBERT BALANZÀ**; Cultura, Espectacles i Comunicació, **PERE MARTÍ, IGNASI ARAGAY, ANDREU GOMILA, ÒSCAR MONTEFERRER**; Esports, **JORDI CORTADA**; Disseny, **MANEL CASTILLA**; Edició, **ALBERT PLA**; Fotografia, **ROBERT RAMOS**; Tancament, **TONI BROSA, DAVID CAMINADA, JORDI PALMER**; Documentació, **MONTSE RUIZ**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**; AVUI.CAT, **SÍLVIA BARROSO**
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: **DYRSL** Zona Franca, sector E, carrer E, núm. 1 (cantonada carrer 6) 08040 Barcelona.
Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: **AMPARO MADRAMANY**. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació S.L. s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (*press-clipping*) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació S.L.

PROJECTE PER VISUALITZAR EN ELS MÈDIA LES APORTACIONS DE LES DONES

Eulàlia Solé

Sociòloga i escriptora

Dones i mitjans de comunicació

En relació al tractament que rep la figura femenina als mitjans de comunicació, l'Institut Català de les Dones, el Col·legi de Periodistes i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya han endegat un projecte orientat a visualitzar com cal el pes de les dones en el desenvolupament de la societat. Tres institucions significatives, doncs, per aconseguir que, periodísticament, el gènere femení sigui més valorat i menys manipulat.

EN QUIN SENTIT ES POT DIR que les notícies referides a les dones estan manipulades? El més evident és que per regla general ni tan sols ens adonem que ho estiguin. Obrim un diari, escoltem la ràdio, mirem la televisió i ens trobem amb notícies sobre dones maltractades, sobre víctimes d'agressions sexuals, sobre prostitutes. A l'àmbit laboral, el tema redundat és que elles cobren menys que els homes per la mateixa feina, insistència que no serveix per rectificar la desigualtat. Quant a tipus de professió, les més notíciables són les models, les cantants, les princeses, les aristòcrates, les que escandalitzen en certs programes de televisió.

IA TOTHOM LI SEMBLA QUE el tractament atorgat al paper de les dones és correcte. La rutina informativa s'imposa, i això és el que pretén modificar l'esmentat projecte, el qual porta per lema *Gènere i mitjans de comu-*

nicació. Eines per visualitzar les aportacions de les dones. Es parteix de la convicció que les dones són protagonistes de quelcom més que d'allò que se'ls sol atribuir.

CERT QUE ELS MITJANS han de reflectir la realitat, però també ho és que aquesta es pot mirar des de diversos angles, i que seria possible canviar-la a millor utilitzant nous tipus d'informació. És possible fer visibles altres activitats de les dones, se'ls pot dedicar més atenció als audiovisuals i a la premsa, ja que l'espai que ara mereixen representa el 15 per cent del total.

ÉS VERITAT QUE EL TREBALL que les dones fan fora de casa té menys transcendència social que el dels homes, donat que els càrrecs determinants recauen en ells. A la indústria, la banca, la medicina, l'esport, la política (tot i les designacions paritàries), el periodisme... Llavors, no es pot exigir que els mitjans diguin el que no és. Ara bé, tot i admetre tal disparitat, també està admès que les dones tenen menys oportunitats perquè per a elles la conciliació entre vida privada i vida professional resulta més difícil que per a ells. Seria bo, doncs, que tant a la premsa com a la ràdio i la televisió es parlés d'aquest escull diferenciador tantes vegades com fos convenient.

QUE LES TASQUES DOMÈSTIQUES són essencials gairebé ningú no ho

FIRMA

“Les dones només obtindran una major presència i consideració en els mitjans quan ocupin més llocs de responsabilitat en els sectors productius i de serveis”

qüestiona. Està reconegut que sense el treball reproductiu (que no significa tan sols portar fills al món), no seria possible el treball productiu. És a dir, el creixement econòmic i el desenvolupament del país, afers que es troben principalment en mans masculines just perquè les femenines els aplanen el camí. Però esclar, convertir en notícia les feines de casa esdevindria avorrit, per clàssic i per comú. Ponderat així, les dones només obtindran una major presència i consideració en els mitjans quan ocupin més llocs de responsabilitat en els sectors productius i de serveis. Vist des d'aquesta perspectiva, podria eximir-se els fabricants d'informació de tendències discriminatòries.

TANMATEIX, NO SE'LS POT DESLLIURAR totalment de responsabilitat en el tracte atorgat al gènere femení, ja que les notícies es cerquen, s'interpreten i es valoren amb inevitables criteris subjectius. Criteris que emergeixen també en el llenguatge. L'ús del genèric masculí és un signe de valoració superlativa vers els homes quan existeixen vocables que engloben ambdós sexes. És pot dir *professorat* en comptes de *professors*, o *ciudadania* en lloc de *ciudadans*. Els conceptes es transformen en llenguatge, alhora que aquest els aferma. Un dels mots que fan mal a l'orella és el genèric *home* aplicat al conjunt de la humanitat. I si el pronuncia o l'escriu una periodista, encara sona més malament.

La ballarem més amb la sardana?

Josep Maria Casasús

Periodista

“La sardana és una forma ultramoderna de la música occidental dels segles XIX i XX. És molt més que folklore”. Ho digué el músic rossellonès Pascal Comelade a Raquel Font en una en-

trevista publicada en aquest diari el 7 d'octubre prop passat. Comelade també és més que un músic. Feia pocs dies havíem visitat amb els amics Traserra el Museu d'Art Modern de Ceret. Em va cridar l'atenció un collage signat per Comelade.

És una mena de retable de la catalanitat intítulat *Can i go to Canigó*. Hi destaca figures de la nostra cultura com els poetes Verdaguer i Salvat-Papasa-

seit, i l'escultor vallespirenc Aristides Maillol, mort a Prada el setembre de 1944, i de qui ja s'han fet dues grans exposicions a Barcelona, una el 1979, en la qual vaig col·laborar, i l'altra ara.

En aquesta obra de Comelade hi ha una rotllana. A Ceret també mostren un poema escrit pel bretó Max Jacob el 1921 amb el títol *Honor de la sardana i la tenora*, i la *Sardana de la pau*, que ens oferí Pi-

casso el 1954. Aquest signe universal de la identitat catalana el trobarem també prop del confí nord dels països de llengua catalana, Talteüll. En el Centre de Congressos i Exposicions del municipi la lletra de *La Santa Espina* de Guimerà es mostra al costat dels textos de *La Marsellesa* de Rouget de Lisle, i de l'himne d'Europa, de Schiller.

Fa poc he tornat de Xile. En el restaurant del Cen-

tre Català, un dels millors de Santiago, posen sempre com a música de fons, *La Santa Espina*, de Morera, i *Somni* de Puigferrer. Aquesta és una de les peces que Comelade deu apreciar com a clàssiques de la modernitat, al costat, pel meu gust, d'*El bac de les ginesteres* de Toldrà o *Cavalleressa* de Joaquim Serra.

La sardana és reconeguda arreu com un valor cultural i nacional. Sobretot a

la Catalunya transpirinènca i a l'exili americà. A Barcelona els sardanistes la ballem en el sentit trist de la paraula, tot i que *Mans* és —o era— el programa de ràdio més escoltat els matins de cap de setmana. Potser encara la ballarem més. Un dia de manifestació, en una audició davant la catedral, vaig veure uns xicots amb estelada que feien mofa dels qui ballaven. Confiam que no la prohibeixin si un dia manen.